**Република Србија**
**ВРХОВНИ СУД**
**Кзз 596/2026**
**09.06.2026. године**
**Б е о г р а д**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Божовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К-42/25 од 26.01.2026. године и Вишег суда у Ужицу Кж1-47/26 од 19.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2026. године, једногласно је донео

**П Р Е С У Д У**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Божовића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К-42/25 од 26.01.2026. године и Вишег суда у Ужицу Кж1-47/26 од 19.03.2026. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Основног суда у Пожеги К-42/25 од 26.01.2026. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио новчану казну у износу од 40.000,00 динара и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио новчану казну у износу од 40.000,00 динара, те је осуђен на јединствену новчану казну у износу од 80.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне суд одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. Истом пресудом окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 46.297,99 динара који су унапред исплаћени из буџетских средстава суда, да на име паушала накнади износ од 10.000,00 динара и да приватној тужиљи на име трошкова кривичног поступка накнади износ од 112.980,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Одлучено је и о имовинскоправном захтеву приватне тужиље, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1-47/26 од 19.03.2026. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Ивана Божовића и пресуда Основног суда у Пожеги К-42/25 од 26.01.2026. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Божовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9), члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, а приватну тужиљу обавеже на плаћање трошкова кривичног поступка по испостављеном трошковнику увећаном за састав захтева за заштиту законитости у износу од 60.000,00 динара или исте укине или само другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Божовића је неоснован.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлог подношења означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју образлаже наводима да је оптужба прекорачена, јер је у чињеничном опису радње извршења у приватној тужби наведено да је окривљени појурио према окривљеној и да је окривљена пала, док је првостепени суд у изреци пресуде навео да је окривљени појурио према оштећеној и да је оштећена пала. Поред изнетог, у приватној тужби нису наведени сви елементи кривице из члана 22. КЗ и то урачунљивост и свест о забрањености дела, а што у изреци пресуде стоји. Образлажући повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац наводи и да је оптужба прекорачена јер је суд окривљеног огласио кривим да је кривично дело из члана 122. став 1. КЗ извршио са директним умишљајем, док је у приватној тужби наведено да је окривљени био свестан да је одгуривањем оштећена могла задобити лаке телесне повреде, а што би представљао евентуални умишљај.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној или проширеној оптужници – приватној тужби. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног

у оптужном акту и додавањем веће криминалне воље окривљеном, којима се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Из списа предмета произлази да је у диспозитиву приватне тужбе описом субјективног елемента и за кривично дело увреда и за кривично дело лака телесна повреда наведено да је окривљени „био свестан свог дела и хтео његово извршење“, дакле у поднетој кривичној тужби наведена су субјективна обележја кривичног дела везана за облик виности – директан умишљај и то као у односу на кривично дело увреда тако и у односу на кривично дело лака телесна повреда, тако да је, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде је остао у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно границама оних чињеница и околности на којима се приватна тужба заснива.

Поред изнетог, по налажењу Врховног суда, уношењем од стране суда у изреку пресуде свести окривљеног о противправности дела, у конкретном случају, није прекорачена оптужба на штету окривљеног, већ се суд у овом случају кретао у оквиру приватне тужбе приватног тужиоца. Ово имајући у виду да уколико су испуњена сва законом прописана обележја бића конкретног кривичног дела, што је овде случај, а не постоје основи искључења противправности, то се сматра да противправност као елеменат општег појма кривичног дела постоји, односно она се као и урачуњивост претпоставља, обзиром да оствареност свих законских битних обележја бића кривичног дела у конкретном случају заснива противправност. Дакле, како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја увреда из 170. став 1. КЗ и кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, то су неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Уједно, Врховни суд указује да чињеница да је првостепени суд у изреку пресуде уместо према „окривљеној“ и да је „окривљена пала“ ставио речи “оштећеној“ и „оштећена пала“ представља само интервенцију којом је очигледна омашка отклоњена.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, коју образлаже наводима да суд не може обавезати окривљеног да плати трошкове вештачења које приватна тужиља није унапред предујмила, већ их је сам суд платио унапред из буџетских средстава, те да је поступљено супротно одредби члана 117. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да када суд окривљеног огласи кривим изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Одредбом члана 261. став 2. тачка 1) ЗКП прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају поред осталог и трошкове за вештаке.

Имајући у виду наведено, односно цитиране законске одредбе, чињеница да је вештачење плаћено из средстава органа поступка, у конкретном случају суда и да је поступљено супротно одредби члана 117. ЗКП како бранилац то наводи није од утицаја на постојање повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, обзиром да је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим и обавезан да накнади трошкове поступка у складу са чланом 264. став 1. ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у изреци првостепене пресуде није наведено законско обележје кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ, односно да је окривљени АА „лако телесно повредио приватну тужиљу ББ“.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, обзиром да из изреке побијане пресуде произлази да је окривљени у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде видео оштећену која је пришла резервоару за воду... појурио према оштећеној која се упутила ка својој кући, сустигао је и једном руком ухватио за предњи део крагне ...., а потом је одгурнуо услед чега је оштећена пала, а као последицу пада односно наглог одгуривања од стране окривљеног оштећена је задобила лаке телесне повреде у виду нагњечине у пределу десног колена, при чему је окривљени био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије извршење је хтео.

По ставу Врховног суда из изреке побијане првостепене пресуде произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ јер је описана како радња извршења, као и последица кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ. Стоји чињеница да у опису односно у изреци побијане првостепене пресуде није наведен законски текст „лако телесно повредио“, али исто не утиче на постојање наведеног кривичног дела, обзиром да су у изреци радња, последица - објективни елементи као и узрочно-последична веза између радње окривљеног и наступиле последице код оштећене описане у целости.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник**
**Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија**
**Јасмина Васовић, с.р.**

**За тачност отправка**
**Заменик управитеља писарнице**
**Миланка Ранковић**